

31.175/II/PF

Betreft: klacht tegen de dienst Kijk- en Luistergeld.

Ter zitting van 17 februari 2000, hebben de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT) een onderzoek gewijd aan een klacht die door een Franstalige – mevrouw [...], [...]te Drogenbos – werd ingediend om de volgende redenen.

Nadat zij een aanslagbiljet had ontvangen i.v.m. de heffing op haar autoradio, vroeg mevrouw Cammaert tot driemaal toe dat haar een Franstalig document zou worden toegestuurd (op 25 januari, 30 maart en 6 mei 1999). Haar vraag bleef onbeantwoord.

Op 4 juni 1999 werd haar door een deurwaarder een aanmaningsbrief bezorgd, in het Frans. Het door betrokkene verschuldigde bedrag van 546,-BF, werd vermeerderd met 783,-BF (zegge: 443 BF aanmaningskosten en 340,-BF inningskosten). Voorzichtigheidshalve betaalde de klaagster het gevorderde bedrag.

Ofschoon de klaagster zich strikt heeft gehouden aan de voorschriften, heeft zij nooit een Franstalig betaalbiljet gekregen, maar wel een aanmaning van een deurwaarder. Daarbij werden haar ten onrechte bijkomende kosten aangerekend, waarvan zij terugbetaling eist.

*

* *

Op onze vraag om inlichtingen terzake, antwoordt u het volgende.

"Op basis van de door U verstrekte informatie lijkt het er inderdaad op dat de taalwetgeving hier met de voeten werd getreden. Omzendbrief VR 97/29 van 7 oktober 1997 betreffende het taalgebruik in de diensten van de Vlaamse regering schrijft weliswaar voor dat het eerste

contact tussen overheid en particulier in het Nederlands verloopt maar bepaalt verder dat inwoners van faciliteitengemeenten op uitdrukkelijk verzoek gebruik kunnen maken van hun wettelijk recht om in het Frans te communiceren met de overheid.

Ik zal de dienst Kijk- en Luistergeld van de Vlaamse Gemeenschap over dit dossier interpellieren en indien blijkt dat mevrouw [...] ten onrechte een Franstalig aanslagformulier ontzegd werd, zal ik erop aandringen dat het door haar teveel betaalde bedrag teruggestort wordt."

*
* *

Heffingsbiljetten zijn betrekkingen tussen een openbare dienst en particulieren.

Met toepassing van artikel 39 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen, is, m.b.t. de gemeenten met een speciale regeling, op de diensten waarvan de werkring zowel gemeenten zonder speciale taalregeling als gemeenten met een speciale taalregeling uit een zelfde taalgebied omvat, de taalregeling van toepassing die door de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (SWT) is opgelegd aan de plaatselijke diensten van die gemeenten, voor de berichten, mededelingen en formulieren die bestemd zijn voor het publiek, voor de betrekkingen met particulieren en voor het opstellen van akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen.

Volgens artikel 25, § 1, van de SWT, gebruiken de plaatselijke diensten van de randgemeenten voor hun betrekkingen met een particulier de door de betrokkene gebruikte taal voor zover die taal het Nederlands of het Frans is.

De taalaanhorigheid van de klaagster was de dienst voor Kijk- en Luistergeld bekend, temeer daar de betrokkene herhaaldelijk maar tevergeefs een Franstalig aanslagbiljet heeft gevraagd.

In die omstandigheden acht de VCT de klacht, bij twee stemmen en één onthouding van de Nederlandse afdeling en drie stemmen van de Franse afdeling, ontvankelijk en gegrond.

De VCT neemt akte van het feit dat het nodige zal worden gedaan opdat de klaagster het document in het Frans krijgt en dat de eventueel ten onrechte betaalde bedragen haar worden teruggestort.

Een afschrift van dit advies wordt gestuurd aan de heer A. Duquesne, minister van Binnenlandse Zaken, aan de klaagster en aan de adjunct-gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant.